

[P. Munch.]

handlingerne her i Tinget er Forholdet det, hvis ikke flere Partier forsvandt ved en saadan Indskrænkning af Rigsdagen, at man vilde have de samme Partiordførere, som man har nu. De vilde formentlig ikke tale mindre, fordi de havde en 20—30 Tilhørere færre, og det er jo ikke en Gang sikkert, at Tilhørerkredsen vilde blive væsentlig formindsket derved, at Rigsdagsmændenes Antal blev formindsket. I hvert Tilfælde: nogen Sandsynlighed for, at Forhandlingerne i den Henseende skulde blive indskrænket, er der ikke. Saa hænder det jo, at Medlemmer udenfor Ordførernes Kreds tager Ordet, men det vil sikkert ogsaa kunne hænde i de kommende Tider — i den Henseende vil intet opnaas. Og med Hensyn til Arbejdet i Udvalgene, ja, dør er det rigtig nok mit Indtryk, at dør maa man regne med, at dette snarere vil gaa mere trægt og mere besværligt, hvis man ikke raader over saa mange Arbejdskræfter at fordele det paa, som man gør i Øjeblikket. Det kan være, at dette Forhold ikke mærkes stærkt i de to største Partier, til Glæde for hvilke den højtærede Indenrigsminister jo i det hele taget synes at have tilrettelagt dette Lovforslag, men i hvert Fald i de Partier, som ikke naar en saa uforholdsmæssig Størrelse som Socialdemokratiet og Partiet Venstre, er det allerede nu saaledes, at det kan være svært nok at overkomme det, der skal gøres, netop som Følge af, at man ikke indenfor hvert Parti kan have Kræfter til Raadighed i en saadan Grad, som de mangfoldige Udvalg nu kræver. Vi maa jo huske, at det Antal Udvalg, der nedsættes alene til Behandling af Regeringsforslag, nu er saa overmaade meget større, end det var blot nogle faa Aar tilbage i Tiden, at der stilles helt andre Krav til Tingets Arbejde paa dette Omraade, end Tilfældet var tidligere.

Jeg tror, at det var meget vigtigt at faa en hurtigere Behandling af Arbejdet i Rigsdagen, og fra vort Partis Side er der stillet Forslag dertil indenfor Forretningsudvalget, et Forslag, ved Hjælp af hvilket det er min Opfattelse, at man kunde naa noget betydningsfuldt paa dette Omraade. Et af de Punkter, som dør vilde spille den største Rolle, ligger det dog ikke i Tingets Magt at klare selv. Jeg tror, at den allerstørste Indflydelse paa Farten i Rigsdagsarbejdet har til enhver Tid Ministerierne, og saa snart man kunde naa til, at der var en blot nogenlunde ordentlig Sommerferie, maatte man vel ogsaa kunne

vente, at Administration og Ministre var i Stand til at forberede Lovforslagene, dels saaledes, at de forelaa i nogenlunde rimelig Tid ved Samlingens Begyndelse, og dels saaledes, at de forelaa saa stærkt bearbejdede og oplyste, at dette kunde lette Sagerne Gang her i Tinget. Det kan naturligvis ikke udelukke, at der i Kraft af Begivenheder i Samlingens Løb opstaar Spørgsmaal, som nødvendigvis maa behandles gennem nye Lovforslag, men hele Hovedmassen af Forslagene burde kunne forelægges straks ved Samlingens Begyndelse. Dette har ikke været Tilfældet i de sædvanlige Situationer, vi har været i i de sidste Aar. Jeg retter ikke dette særlig til den nuværende højtærede Regering, jeg tror, at alle Regeringer, vi i lange Tider har haft, har staaet overfor Vanskeligheder i den Henseende. Men en Reform paa dette Punkt vilde være af vidtrækkende Betydning for Rigsdagsarbejdet. Dernæst vilde man kunne naa, at man vænnede sig til i virkelig anseeligt Omfang at tage Sagerne til Behandling allerede samtidig med Finanslovbehandlingen, saa at de kunde gaa i Udvalg, før denne sluttede. Og dernæst, at Finanslovforhandlingen reformeredes. Forslag dertil har vi stillet. Endelig burde man nøje prøve de Tanker, der har været fremført om en Udvidelse af Formandens Myndighed til at tilrettelægge og fremme Rigsdagsarbejdet hele Samlingen igennem. De Beparelser, der kunde opnaas ved en saadan Forkortelse af Rigsdagens Arbejdstid, er virkelige Beparelser, i Forhold til hvilke alt det, der her er Tale om, er for rene Bagateller at regne, og jeg er endda tilbøjelig til at tro, at den langsommere Gang af Arbejdet i Udvalgene, som en Indskrænkning af Medlemstallet medfører, vilde betyde, at man satte flere Penge til dør, end man sparede paa Diæter.

Jeg har ønsket at fremhæve dette, fordi der rent instinktmæssigt i vide Kredse løber en Forestilling rundt om den Betydning, en Indskrænkning af Folketingsmændenes Tal skulde faa, og denne Forestilling understreges paa en demonstrativ, efter min Mening baade fra Regeringens og Rigsdagens Synspunkt uklog Maade ved Fremsættelsen af dette Lovforslag med den Begrundelse, hvormed det er sket.

Jeg vil dertil gerne føje, at der ogsaa ved en stærk Indskrænkning af Folketingsmændenes Tal vil være den Vanskelighed, at Tilknytningen mellem Folketingets Medlemmer og Befolkningen bliver mindre. Den bliver det, fordi hver Folketingsmand